MAGAZIN sportiv

SP

Telegrame... rimate

Fotbaliştilor de la U.T.A.

Vă spunem de la bune începuturi
Acum, în pragul noului sezon:
Dacă-n producţie n-aveţi rebuturi,
De ce să ni le daţi pe... stadion?

Fotbaliştilor de la Minerul Lupeni

Dacă vor face jocuri bune,
Urmarea de pe-acum se ştie:
La fel ca-n mină şi-n tribune
Ei o să aibă... galerie!

Echipei Jiul-Petrila fostă Jiul-Petroşeni

Noi sperăm — schimbîndu-şi locul
Că îşi vor schimba şi... jocul!

Lui Rapid

O urare mai propice
Pentru el nici nu se poate.
Dacă e... Rapid, cum zice,
Păi să meargă... ca pe roate!

Echipei Steaua

Noi îi dorim să joace bine
De-aici încolo, totdeauna,
Şi cu „eclipsa" să termine
Că doar e „Steaua" şi nu... Luna!

Fotbaliştilor de la Petrolul

Întreaga iarnă aţi călătorit
Departe de al nostru continent,
Acuma însă vremea a sosit
Să staţi la locul vostru...-n clasament!

V. D. POPA
I. COSMIN

Mic dicţionar fotbalistic

Stadion — inel de beton cu locuri numerotate şi păreri... nenumerotate.

11 metri — lovitură de pedeapsă pentru cel care a greşit şi adesea pentru cel... care execută.

Bară — speranţa portarului, spaima înaintaşului şi... argumentul suporterului dezamăgit.

Ofsaid — regulă de joc (la unele echipe se transformă în... tactică de joc).

Ceasul de pe stadion — niciodată nu funcţionează corect. Pentru unii merge prea repede, iar pentru alţii... prea încet.

A trage (de timp) — verb de conjugarea a treia care se aplică în... repriza a doua.

I. CHIVU

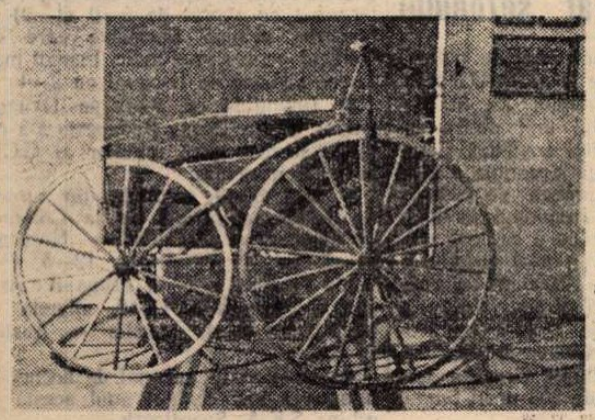

O relicvă sportivă...

Astăzi, în era vitezei cosmice, pare desigur curios vehiculul din fotografie. Dar, pe timpul... străbunicilor noştri acest biciclu constituia „cea mai nouă cucerire a tehnicii". După unele date velocipedul a apărut în ţara noastră în jurul anului 1890. Cercetările ulterioare, însă, demonstrează că încă înainte de această dată velocipedul era întrebuinţat ca mijloc de locomoţie. Arădanii Cezar Ternajgo şi Gábor Kövér au fost primii — după cum relatează un ziar de pe vremuri — care în 1870 au făcut o „plimbare" pe două roţi pînă la jumătatea masivului Retezat, de unde „au coborît pe pantă în jos cu maşinile lor..."

Fotografia trimisă de tov. Iosif Sirbuţ din Arad reprezintă un velociped găsit în podul unei case din Arad. Într-adevăr o veritabilă piesă de muzeu.

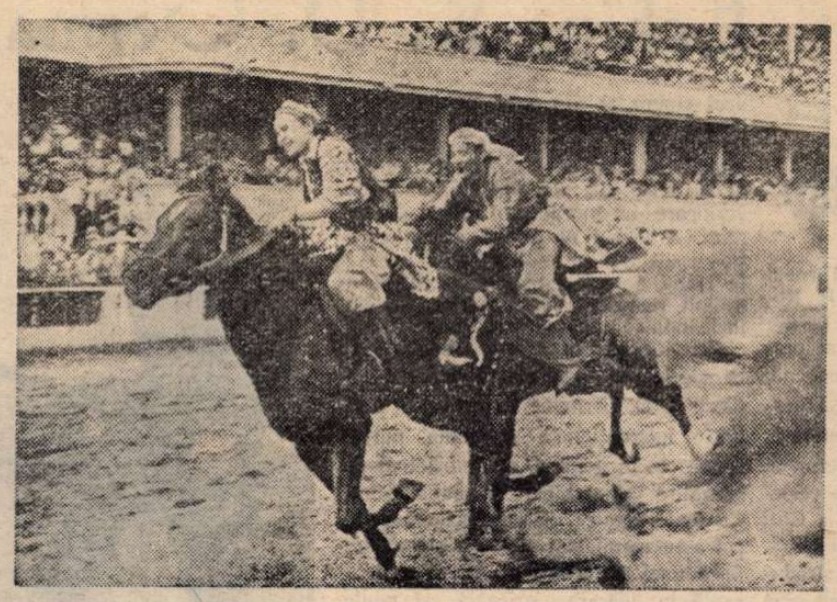

POŞTA MAGAZIN • poşta magazin • POŞTA MAGAZIN

IRIMIA NICOLAE, SIGHIŞOARA. — Bazil Marian, actualul antrenor al echipei Jiul-Petrila, a fost fotbalist activ pînă în anul 1954 (avea atunci 32 de ani). În 1955 el a devenit antrenorul echipei Locomotiva Griviţa Roşie (Rapid), la care jucase pînă atunci. A fost selecţionat de 18 ori în echipa naţională. Ultima oară: în 1949.

MARIN MARINOIU, TIMIŞOARA. — 1) La finala campionatului masculin de handbal în 7 de anul trecut au participat două echipe din Bucureşti (Dinamo şi Rapid) şi două echipe din Timişoara (Ştiinţa şi Tehnometal). Turul s-a disputat la Bucureşti, iar returul la Timişoara. Titlul l-a cîştigat Dinamo Bucureşti. Pe locul doi s-a clasat Ştiinţa Timişoara. 2) Cea mai bună comportare în campionatul categoriei A la fotbal a Ştiinţei Timişoara? Locul III în campionatele din 1950, 1956 şi 1957—1958. La această din urmă ediţie Ştiinţa Timişoara a realizat acelaşi număr de puncte ca şi Petrolul şi C.C.A. Titlul a fost cîştigat atunci la golaveraj.

LUDOVIC KATA, BAIA MARE. — 1) Ce înseamnă U.E.F.A.? Uniunea Europeană de Fotbal Asociaţie. 2) Ne întrebaţi dacă există vreun loc unde nu se joacă fotbal? Pe pămînt, nu cred! Poate, în... Cosmos! Şi asta, deocamdată...

DAN JIANU, COMUNA RĂCARI. — 1) Fotbalistul E. Jenei, de la echipa Steaua, este căsătorit cu actriţa Vasilica Tastaman. 2) În finala campionatului mondial de fotbal din 1958, disputată între Brazilia şi Suedia, golurile au fost marcate în ordinea următoare: Liedholm (min. 4), Vava (min. 7), Vava (min. 52), Pele (min. 55), Zagalo (min. 66), Simonsson (min. 80) şi Pele (min. 90). Scor final, deci: 5—2 (2—1) pentru Brazilia.

DAN TĂUTU, HUNEDOARA. — 1) Fostul campion mondial de tineret la scrimă, Adalbert Gurath, s-a retras din activitatea competiţională, din motive de boală. El se află la Cluj şi este student în anul III la Facultatea de medicină din acest oraş. 2) La Turneul U.E.F.A. din anul 1957, disputat în Spania, noi am folosit următorii jucători: Cîmpeanu (Popovici) — Bărbulescu, Motroc, Mureşan — Lupu (Petru Emil), Stanciu — Bîscă, Raab, Matei anu, Nunu şi Renie. 3) Cele mai mari stadioane din provincie sînt cele din Cluj şi Constanţa. Capacitatea lor actuală 20.000 de locuri.

AUREL ILEA, BUCUREŞTI. — 1) Bodo, fostul mijlocaş al Rapidului, a plecat la Oradea şi joacă acolo la o echipă din campionatul orăşenesc. 2) Gimnasta Georgeta Hurmuzache s-a retras din activitatea competiţională. În momentul de faţă ea este antrenoare la Şcoala sportivă nr. 1 din Capitală. Un amănunt: nu se mai numeşte Hurmuzache ci Dumitrescu întrucît s-a căsătorit cu fostul boxer Titi Dumitrescu şi are o fetiţă de 3 ani. O viitoare gimnastă, desigur! 3) Ion Şuşelescu este maestru al sportului. A fost selecţionat de multe ori în echipa reprezentativă a ţării. Ce face actualmente? Este profesor de educaţie fizică, joacă volei la Flacăra roşie Bucureşti şi este unul din rebusiştii noştri cunoscuţi.

ION POŞTAŞU

„PRINDE FATA!"

Amazoanele zilelor noastre au schimbat decorul impetuoaselor lor cavalcade. Acestea nu se mai desfăşoară pe întinsurile fără de sfîrşit ale stepei ci pe piste de zgură.

Miile de spectatori prezenţi pe Hipodromul Central din Moscova au aşteptat cu nerăbdare pasionanta alergare „Kiz-Kuu", joc naţional al tinerilor călăreţi din republicile asiatice. În traducere, „Kiz-Kuu" înseamnă „prinde fata". Şi tocmai acesta este scopul cursei: băiatul, plecat cu cîţiva metri în urmă, trebuie să prindă fata, ca să arate că este demn să-i fie soţ. Ceea ce uneori nu este chiar atît de uşor. Mai ales dacă fata nu vrea cu tot dinadinsul să se... mărite!

LOGICĂ ŞAHISTĂ...

În partida cu canadianul Yanovski, tînărul şahist Bobby Fischer, cîştigătorul recentului turneu de la Stockholm, a întrerupt de două ori întîlnirea, într-o situaţie egală.

Întrebat de ce joacă în poziţii care nu permit nimic mai mult decît remiza, Fischer a răspuns:

— La şah adversarul greşeşte uneori într-o poziţie mai bună; cu atît mai mult poate să facă aceasta cînd este egalitate...

Aşa s-a şi întîmplat. Fischer a cîştigat partida după ce a jucat mai bine de 100 de mutări!

COSMONAUTUL IURI GAGARIN despre campionatul mondial de fotbal

„Este încă iarnă. Zăpada mai acoperă încă pămîntul, riurile mai sînt încă îngheţate. Şi totuşi, gîndurile noastre se îndreaptă către ţara îndepărtată, de pe malurile Pacificului, unde se va disputa cel de-al 7-lea campionat mondial de fotbal". Cu aceste cuvinte şi-a început redacţia sportivă a postului de radio Moscova emisiunea intitulată „Drumul spre Chile", consacrată campionatului mondial de fotbal.

În prima emisiune au vorbit experţi ca Winterbottom, Herberger, portarul maghiar Grosics. A vorbit apoi şi cosmonautul Iuri Gagarin, un mare pasionat al fotbalului şi care acum cîtva timp era un portar curajos şi atent. Iată ce a spus Gagarin:

„Doresc ca Iaşin să oprească toate mingile care se vor îndrepta spre poarta sa, ca Netto şi jucătorii din apărare să alcătuiască un zid de netrecut în faţa suprafeţei de pedeapsă, ca şuturile atacanţilor să se oprească numai în plasa porţii adverse.

La campionatul mondial va fi foarte greu pentru echipa noastră, dar eu cred în succesul ei!"

BARIERA
sau Făt frumos, Ileana Cosînzeana şi... Zmeul

Basm adevărat, pe ici — pe colo.
Desen de AL. CLENCIU

V

PRINTRE PRIETENI

S-a vorbit şi s-a scris mult în legătură cu faptul că eu aş fi strălucit încă din primele minute de antrenament. Nu prea e aşa. La început n-am marcat nici un gol. De altfel jucam mult înapoi. Eram foarte nervos, simţind alături de mine toate „cobrele" *. Curînd însă am prins mai multă încredere în mine. Am început să dau pase mai precise şi să închei bine acţiunile.

Antrenamentul s-a terminat. Lula m-a chemat de o parte:

— Mi-ai plăcut, băiete!

Stăteam şi nu ştiam ce să spun. Apoi Lula a adăogat:

— Trebuie însă să creşti neapărat în greutate. Dacă ai să izbuteşti, ai să joci oricum într-o echipă de primă clasă. Acum du-te, fă un duş şi odihneşte-te. Mai tîrziu o să stăm de vorbă pe îndelete.

În vestiar, Pepe m-a întîmpinat cu cuvintele:

— Bravo, Pele!

Apoi mi l-a arătat pe Urubatao, care cînta într-un colţ, şi m-a întrebat:

— Ştii cine este?

— Bineînţeles, e Urubatao.

— Într-adevăr. Ştii ce a spus acum cîteva clipe?

Am dat din cap. Pepe a zîmbit:

— Mi-a spus că de pe acum ai devenit un subiect de discuţii şi că ai stofă de mare jucător.

Zito, Dorval, Jair, Pagao, Del Veccio au fost de aceeaşi părere.

Eram fericit. Îmi dădeam seama că mă aflu în mijlocul unor prieteni adevăraţi.

Cînd m-au condus spre Sao Paolo, toţi mi-au spus:

— Te vei antrena cu „cobrele"? Ai să vezi cum o să te boicoteze! Orice echipă mare este o bandă de intriganţi. Nimeni n-o să-ţi lase cale liberă!

*) Aşa îi numesc suporterii brazilieni pe fotbaliştii de renume.

A fost nevoie doar de cîteva zile pentru ca eu să înţeleg că aceste cuvinte erau vorbe goale. La Santos am fost primit ca un prieten. Apoi am semnat contractul.

Am continuat să mă antrenez cu profesioniştii, sub conducerea lui Lula. Jucam în echipa de juniori. Apoi am fost trecut în echipa amatorilor. În aceste echipe eu eram omul care dădea tonul în joc.

Am jucat prima oară în echipa amatorilor seniori în întîlnirea cu „Vasco da Gama". În acest meci, pe care l-am cîştigat, am înscris trei goluri. În cele din urmă am cucerit titlul de campioni ai oraşului (asta a fost în 1956).

Într-o zi, la antrenamentul „cobrelor", Lula a hotărît să mă pună în atac, în locul interiului Walter, care se îmbolnăvise. Am intrat imediat în tempo şi am demonstrat încă o dată că ştiu să joc în faţă. După acest joc Lula nu m-a mai obligat niciodată să joc retras. Am fost mereu în focul atacurilor, mult avansat, pînă la linia careului.

Încă de atunci, Santosul era o echipă matură. Iată formaţia de bază a profesioniştilor: Manga — Jelvio, Aivan — Ramiro, Formiga, Zito — Tite, Jair (sau Alvaro), Pagao, Vasconselos (sau Del Veccio), Pepe (sau Tite). Alfredinho îl înlocuia uneori pe Tite pe extrema dreaptă.

Vasconselos şi Del Veccio jucau foarte inteligent şi erau la apogeul carierei lor. Firesc, mi-am dat seama că nu voi avea prea curînd posibilitatea de a obţine un loc în echipă.

Într-o zi, cînd am plecat pentru a susţine un meci la Cubatan, Lula a hotărît să alinieze o formaţie mixtă. Jocul era amical, iar adversarii — nu prea puternici. Aşa am apărut pentru prima oară în echipa profesioniştilor. Mi-aduc aminte că alături de mine, în linia de atac, au jucat Dorval, Fioti, Zinho şi Raimundinho. Am cîştigat cu scorul de 6—1. Eu am marcat patru goluri.

După această întîlnire am auzit cuvintele mult aşteptate:

— Începi să devii o „cobră"!

Vasconselos s-a accidentat la picior. Asta s-a întîmplat într-un joc pentru campionatul statului. Echipa Sao Paolo era hotărîtă să obţină victoria asupra lui Santos. Stadionul era plin. Cei mai mulţi susţineau echipa noastră. Mă aflam în tribună, ca un simplu „torsedores".

Fotbaliştii de la Sao Paolo jucau într-adevăr foarte bine. Le reuşea totul. Jocul echipei noastre nu se prea lega. Ai noştri au slăbit şi mai mult după ce au primit primul gol.

Nu-mi aduc aminte exact. Cred că eram conduşi cu 3—1, cînd lui Vasco i s-a întîmplat nenorocirea. I-a pasat lui Pepe şi a ţîşnit în suprafaţa de pedeapsă a lui Sao Paolo.- Reprimind

mingea, Vasconselos s-a decis să tragă. În clipa aceasta însă l-a ajuns din urmă Mauro. De pe urma ciocnirii amîndoi au căzut la pămînt. Mauro s-a prăbuşit pe piciorul lui Vasconselos şi acesta nu s-a mai putut ridica. Se încolăcea de durere. L-au înconjurat jucătorii. Suporterii? Zi-i suporter şi pace. Cineva a strigat nemulţumit:

— Nu te mai preface! Nu vezi că pierdem!

Eu însă ştiam că el nu se prefăcea. L-au scos de pe teren şi astfel Santos a terminat jocul în 10. Sao Paolo a izbutit să-şi păstreze avansul pînă la terminarea jocului.

În timp ce mă îndreptam spre vestiar, am auzit vorbindu-se:

— Vasconselos şi-a fracturat piciorul!

Mai tîrziu, aceste discuţii s-au confirmat. Vasco trebuia să rămînă cîtva timp la spital.

Atunci am simţit pentru prima oară ce înseamnă viaţa unui jucător de fotbal. Vasconselos era unul din cei mai buni fotbalişti din Brazilia. Şi iată-l acum trecînd pe lîngă mine, cu piciorul inert, repetînd la fiecare pas:

— Nu-i nimic, peste cîteva luni am să mă întorc din nou pe teren!

El era idolul a mii şi mii de „torsedores" şi de aceea s-a vorbit multă vreme despre nenorocirea lui. Eu am dorit sincer revenirea vechiului meu prieten în echipă şi am sperat mereu că fractura se va vindeca, fără să lase urme.

După cîteva luni, Vasconselos a reluat într-adevăr antrenamentele. Dar, el nu mai era acelaşi. Felul în care stăpînea mingea nu mai avea precizia şi desăvîrşirea de odinioară. Niciodată nu a mai izbutit să redevină un fotbalist de supraclasă.

Acest episod mi-a deschis ochii asupra primejdiilor care stau mereu în calea jucătorului profesionist.

BOTEZUL FOCULUI

Zilele zburau şi noi ne antrenam mereu. Vreme îndelungată am fost pregătit psihologic pentru a putea juca în echipa profesioniştilor. Roadele nu au întîrziat să vină. În orice caz, am primit această veste cu mult calm. În vestiar am izbutit să mă comport ca şi toţi ceilalţi jucători cu faimă.

Primul meu joc oficial la Santos a fost cel susţinut împotriva echipei suedeze A.I.K. Meciul s-a disputat pe terenul nostru. Pentru prima oară, alături de mine se aflau toate celebrităţile lui Santos.

— Crezi că suedezii sînt într-adevăr atît de buni? — l-am întrebat eu pe Pepe, în timp ce suedezii se aliniau pe teren.

El a rîs:

— Vom vedea peste cîteva minute!

(Urmare în pagina de Magazin, din 24 martie)